

Soňa Kubalíková, 17. rokov, Skalité

Zvedavá bolesť

Prechádzam sa nočným parkom a uvažujem nad svojím životom. Všetko naokolo pohlcuje tma. Bojujú s ňou len svetlá z lúčov. Cítim mierny strach, ktorý ma ovláda stále viac. Nikde nie je ani živej duše. Kríky a stromy sa jemne kolíšu z jednej strany na druhú. Vietor sa pohráva so zvukmi a môj strach sa prehľbuje. Mám pocit, akoby sa kríky za mnou pohli. Rýchlo sa otočím, ale nič nevidím. Srdce sa mi rozbuší ešte rýchlejšie a pridám do kroku. Už takmer utekám. Stále mám pocit, akoby ma niekto prenasledoval. Počujem ozveny malých krokov a nie som si istá, či sú moje, preto sa znova pomaly otočím. Nikde nikto. Na chvíľu zastavím a zadýchaná sa snažím upokojiť. Obzerám sa všade naokolo, za každým jedným zvukom. Všetko vo mne vyvoláva strach. Chcem pokračovať v ceste domov a rýchlo opustiť tieto desivé priestory parku. Zrazu sa celá roztrasiem a nedokážem sa pohnúť. Predo mnou stojí obrovský čierny pes. Nikdy som podobného nevidela, možno to pes ani nie je. Jeho vzrast je neobvyklý, je vysoký skoro ako ja. Prvé ma upútajú ma jeho oči, sú biele, lesklé a bez zreničiek. Žiaria ako dve hviezdy, hviezdy v ktorých sa odráža temnota. V tej tme sa skoro stráca a nevyžaruje z neho nič, čo by mi naznačilo, že sa nemám báť. Stojíme jeden oproti druhému a ja sa snažím tváriť, že tu nie som. Pes sa ku mne priblíži a začne okolo mňa krúžiť. Nemôžem to vydržať, podlomí sa mi kolená a spadnem na zem. Cítim, že toto je môj koniec. V duchu sa lúčim so svojim životom. Ubehne chvíľa a stále sa nič nedeje. Pomaly zodvihnem hlavu a mojimi uplakanými očami sa pozriem pred seba. Pes len sedí a pozoruje ma. Priblíži sa ku mne a naznačí mi, že sa mám postaviť. Nerozumiem tomu, ale od strachu sa zodvihnem. Pes ma začne za bundu ťahať preč. Nasledujem ho, ale nemám z toho dobrý pocit. Prejde kúsok predo mňa a občas skontroluje, či idem za ním. Chcem ujsť a zmením nenápadne smer. Hneď v tej sekunde sa objaví predo mnou a začne vrčať. Znova ma potiahne za bundu a ja nesmelú kráčam za ním. Dostaneme sa na ulicu, kde nie je ani kúsok svetla. Všetko pohlcuje tma. Nie je tu nič, len dlhá cesta, ktorá vyzerá, akoby nikde nekončila. Zrazu zastavíme a uvidím obrovskú, kamennú bránu, ktorá tu určite pred chvíľou nebola. Srdce už mám niekde v krku a pes sa na mňa zahľadí svojimi očami bez zreničiek. Zavrčí a ja pochopím, že chce, aby som vstúpila do brány. On prejde prvý a ja ho pomaly nasledujem. Bojím sa s každým mojim krokom viac a viac. Za bránou sa nenachádza nič, len jedna drevená, stará buda, ktorá pôsobí ako kus zničeného dreva.

„Neboj sa ničoho. Ja ti chcem len pomôcť,“ ozve sa zrazu hlas a ja netuším, odkiaľ prichádza. Strhnem sa a obzerám sa všade okolo. Nie som tu sama.

„Kto si?“ nesmelo sa opýtam a očakávam odpoveď.

„No ja,“ ozve sa znovu hrubý hlas. Nechápem to, mám ho poznať?

„Kto ,ja ?“ odvážim sa opäť spýtať.

„ Stojím vedľa teba,“ znovu mi odpovie hlas a ja sa obzriem. Vidím len čierneho psa.

„Áno, presne tak, ja,“ zopakuje pes a ja sa roztrasiem ako nikdy.

„Ako je možné, že rozprávaš?!“ začnem kričať mierne hystericky.

„To nie je podstatné; nasleduj ma, prosím,“ odpovie pokojným hlasom a kráča smerom k búdke. Nesmelo za ním vykročím, aj tak už nie je úniku. Vojdeme do búdky a nevidím tam vôbec nič, nič až na starú pokladnicu ležiacu v strede. Chcem ju zodvihnúť a nazrieť dnu, ale pes ma zastaví.

„ Ešte nie,“ zavrčí. Rýchlo ju odložím späť na miesto a nedočkavo poklepkávam nohou. Všetko mi naháňa neskutočný strach. Mám pocit, že sa mi to všetko len sníva.

„Zaviedol som ťa sem, pretože ti chcem pomôcť. Každý rok ožijem z prachu a nájdem jedného človeka ,ktorému doprajem, aby to zažil. Vyvolil som si teba a chcem, aby si otvorila pokladnicu,“ dopovie pes a ja, plná pochybností a strachu, nedokážem oponovať. Chytím pokladnicu do rúk a čakám, čo bude ďalej.

„Musíš si to veľmi dobre rozmyslieť. Ľahko nad tým stratíš kontrolu a dozvieš sa veci, ktoré budeš do smrti ľutovať,“ pokračuje pes a ja neprívetivo hľadím na pokladnicu. Môj strach sa zmenil na zvedavosť. Už viem, že mi nechce ublížiť.

„Chcem to,“ poviem hrdým a presvedčivým hlasom. Pes prikývne naznačí mi, že mám pokladnicu položiť na zem. Pristúpi k nej a priloží svoje desivé oči na diery, ktoré sú na jej vrchnej časti. Pokladnica sa pomaly otvorí a ja hľadím do vnútra. Vidím len obyčajné zrkadlo. Nie je ničím výnimočné. Chytím ho do ruky a pozriem sa na svoj odraz. Je úplne obyčajný.

„ Tak, a teraz máš v rukách niečo veľmi nebezpečné a prospešné zároveň. Musíš konať rozumne. Daj si pozor na slová, pretože prítomnosť je nádherná a budúcnosť nemôžeš zmeniť. Nenechaj sa uniesť zvedavosťou, takí budú trpieť až do konca,“ povie pes a zmizne v temnom mraku. Všetko naokolo stmavne a ja sa znovu ocitnem v parku. Presne na tom mieste, kde som stretla psa. Zrkadlo stále pevne zvieram v rukách.

Nechápem, k čomu mi je. „Prečo mi ťa dal, zrkadlo?“ zakričím zúfalým hlasom. „*Aby som ti odpovedalo na všetko, čo chceš vedieť,*“ ozve sa zrazu zo zrkadla. Od vystrašenia ho odhodím na trávnik. Nezdalo sa mi to? Nezdalo sa mi toto všetko? Pretriem si oči v nádeji, že keď sa pozriem, už tam nebude. Stále tam leží. Zodvihnem ho a rozmýšľam, čo tým myslelo. Nenapadne ma nič iné, len položiť ďalšiu otázku. „V koľkých rokoch som začala chodiť?“ Nedočkavo čakám na odpoveď. „*V šesnástich mesiacoch,*“ odpovie zrkadlo a ja sa neviem vyjsť z úžasu. Pokladám jednu otázku za druhou a na každú odpovedá pravdivo a bez chyby. Mohla by som položiť aj otázky o druhých? Skúsím to.

„Prečo je Laura v poslednej dobe taká smutná?“ položím otázku a zvieram päsť od napätia.

„*Jej rodičia sa rozvádajú, nezvláda to.*“

Nemôžem uveriť vlastným ušiam. Naozaj mi dokáže odpovedať na čokoľvek.

Už prešli týždne, odkedy mám toto zrkadlo. Dokáže odpovedať na úplne všetko na svete. Vopred si zapisujem odpovede na test. Viem presne, kto si čo o mne myslí. Viem o každom všetko, čo len chcem, aj tie najšukromnejšie informácie. Cítim sa ako najmocnejší človek. Využívam moc svojho zrkadla každým dňom viac a viac. Moja zvedavosť je stále väčšia a väčšia, chcem vedieť čo všetko mi môže povedať. Chcem stále objavovať viac a viac vecí, ktoré mi môže ukázať. Dokáže mi odpovedať aj na otázky o mojej budúcnosti? Dlhú dobu sa snažím nabrat' odvalu, no nakoniec položím otázku: „Koľko budem mať detí?“ Moje srdce sa zastaví a čakám čo sa ozve.

„*Nebudeš mať deti,*“ odpovie zrkadlo a ja nemôžem uveriť, že to naozaj povedalo.

Nebudem mať deti? Ja nebudem mať deti? Odpoveď zrkadla ma zaskočila. Teraz chcem vedieť o svojej budúcnosti ešte viac. „Aké bude moje zamestnanie?“ opýtam sa znovu s ešte väčším napätím. „*Spočiatku budeš pracovať ako upratovačka, potom skončíš nezamestnaná a nakoniec budeš v psychiatrickej liečebni.*“ Toto nemôže byť pravda.

Nemôžem tomu uveriť. Nevyštudujem vysokú školu? Nebudem si dokázať nájsť prácu?

Prečo skončím v psychiatrickej liečebni? Bude zo mňa blázon? Prečo bude zo mňa blázon? „Zrkadlo, prečo skončím v psychiatrickej liečebni?“ začnem kričať so slzami v očiach.

„*Budeš posadnutá tým, ako skončíš, preto nedokážeš doštudovať a ani sa sústrediť na nič iné, ako tvoja budúcnosť. Skončíš posadnutá mnou.*“ V tej sekunde sa objaví obrovský temný mrak a vystúpi z neho čierny pes. Celá sa trasím a šklbam sa za vlasy. Neviem, či z toho, že sa zase objavil alebo z toho, že nemôžem znieť, čo so mnou bude. Ten pocit je

neopísateľný - načo mám vôbec žiť, keď už teraz viem, ako skončím? Má to vôbec zmysel? Prečo som len položila tú hlúpu otázku?

„Hovoril som ti, že si máš dať pozor na slová, pretože prítomnosť je nádherná a budúcnosť nemôžeš zmeniť. Nemala si sa nechať uniesť zvedavosťou, takí budú trpieť až do konca.“